

Pravím ti po druhé,
obrať se ty ke mně
tym líčkem červeným,
červeným a bílým.

Já se neobráťím,
svej krásy neztratím,
krásu bych ztratila,
pannú bych nebyla.

Pravím ti po třetí,
obrať ty se ke mně
tym líčkem červeným,
červeným a bílým.

Já se neobráťím,
svej krásy neztratím,
krásu bych ztratila,
pannú bych nebyla.

Za klobúček sáhnul,
ostrý meč vytáhnul,
svojí nejmilejší
do srdečka bodnul.

A ráno, raničko,
ženky se schodily,
jeho nejmilejší
snídaní strojily.

Ach, ženy, ženičky,
snídaní nestrojte,
mojí nejmilejší
košulenu šijte,
a mi viset dejte.*)

Její milá máti
do komory vkročí,
svoje bílé nohy

všecky v krvi zmočí.

Bože můj, Otče můj,
co sem udělala,
že sem svú dcerečku
na ten snub nahnala!

A hosti se ptajú,
jaký šat jí dajú?
Nedejte jí ženský,
dejte jí panenský.

*) Šibenko, šibenko,
dybych ja byl věděl,
že ty buděš moja,
byl bych tě dal dlažiť
od vrchu ež do dna.

Od spodku tolary,
od vrchu dukaty,
byla by si se skla
jak dennice jasna.

Už milenku něsu
mladěnci pod věnci,
a mileho vedu
kati k šibenici.

317. Z doplňků

Z Lanžhota

Nač jsi za mňa išla, keď's mia nelúbila?
Já som za ťa išla z ľudského návodu,
z mnohých nedostatků.

Klínek nad postelkú, šablenka na klínku,
mám-li já šablu vzít, hlavu ti urazit?

Chytil on šabličku, ufal jí hlavičku.

Jak bylo na ráně, hosti se schádzajú,
co mladí dělajú, či sa rádi majú?

Její stará máti šla sa podívati.
Přes prah překročila, do krvi kročila.

Kerá múdrá máti, nech nenutí děti,
jak sem já nutila, dceru sem pozbyla,
zeľa sem neznala.

151. NEZACHOVALÁ

318.

Z Nové Úsi a z Osvětman

Sta - rá Pi - vní - čko - va na jarmak sa stro - já, ja - taj danom ta - naj danom na jarmak sa stro - já.

Stará Pivníčková
na jarmak sa strojá,
jataj danom tanaj danom
na jarmak sa strojá.

Ja, ty dcero moja,
pozor dávaj doma.
Jataj a t. d.

Ona pozor daua,
zle sa zachovaua.

Jak prah překročiu,
syna porodiua.¹⁾

Dúhý nůž si vzaua,
krk mu podřezaua.

Na miuého úuce
zakopaua ruce.

Na miuého rolí
zakopaua nohy.

Na miuého nivu
zakopaua huavu.